

Oppbrudd midt i livet

- en historie om kjærlighet

.....
AV ANNE LISE HOLMSEN

Ikke overraskende at interessen vekkes når en bok har en diakon som en av sine hovedpersoner. Og bokas tema er uten tvil brennaktuelt i liv og tjeneste som soknediakon. Jeg gjøv løs på første kapittel med stor forventning og spenning. Sistnevnte vedvarte halvveis ut i boka for så å kulminere i små gjesp og frustrasjon. Ville det ingen ende ta på Anna og Lars sine kjærlighetserklæringer og leting etter løsninger? Om det ble en ende, og i så fall hvilken, overlater jeg til Diakonos sine lesere å finne ut av selv. Det er ikke bortkastet tid å få litt temperatur og engasjement på disse problemstillingene. For det er mang en Anna og like mange Lars, for ikke å snakke om like mange "fru Lars" vi treffer på i tjenesten vår.

På hvilken måte ville jeg imøtekommet dem og eventuelt veiledet dem som diakon?

Kirkens Familievernkontor (KF) var tanken som først streifet meg. Og følgende idé ble født og etterfulgt: Jeg sendte boka til KF-kontoret i bydelen min. Vedlagt fulgte et brev der jeg ba daglig leder om først å lese boka, for deretter å svare på noen spørsmål til bruk i Diakonos. Tilbakemeldingen var entydig positiv. Rett etter påske fikk jeg fatt i henne på telefon: "Boka er artig den - til tider spennende, men full av gjentakelser," var kommentaren.

"Apropos gjentakelser," repliserte jeg. "Er herr og fru

Lars titt og ofte å finne på kontoret deres?" Et bekræftende ja kom i den andre enden av røret. "To ektefeller, gift i mange år, falt inn i et trygt, men kjedelig mønster og der den ene bryter ut, ofte på grunn av et nytt bekjentskap. Ja, dette er paret vi ofte har på den andre siden av bordet under en samtale."

"I utgangspunktet er det ikke Lars sitt ønske å bryte ut av ekteskapet, tross sterke følelser for Anna. Hva ville du rådet ham til?" Svaret kommer kontant: "Aller først må han kutte enhver forbindelse med Anna, det være seg skriftlig, telefonisk og fysisk. Det er betingelse nummer en for at han skal kunne jobbe med ekteskapet sitt. Vi går ikke inn i en prosess med et ektepar der det er en tredjeperson inne i bildet som vedkommende ikke vil gi slipp på. Det er dødfødt. Først da kan vi begynne samtalen og legge opp en strategi på hvordan disse to skal finne hverandre igjen." "Men Lars våkner jo av en slags dvale, leser vi i boka. Anna frigjør så mange krefter og positive ting hos ham," innvender jeg. "Tja, hvor lenge tror du det vil vare? Den berømte nissen følger gjerne med på lasset. Veien å gå er å finne ut hvordan de samme krefter kan frigjøres i ekteskapet deres. Her må alle kluter settes til." Tonefallet i den andre enden vitner om engasjement og tro på det hun sier. "Lars og kona møter begge to opp. Hender det at du bare har den ene i parforholdet foran deg?" "Ja, det er ikke så sjelden. Det kan være manglende vilje til å jobbe med parforholdet hos den ene av partene. Men også at det

Anna er 40 år og har vært enke i et halvt år når hun møter diakonen Lars. Han er gift og har vært det i 30 år. Han driver sorgarbeid og nettopp i denne sammenheng møtes disse to. Det oppstår varme følelser mellom dem. Kjærligheten deres er umulig og forbudt - for Lars er gift og Anna er midt i en sorgprosess. Fasiten sier at forpliktelser, slit og trofasthet er en del av kjærligheten. Men er de tro mot seg selv når de opplever at det "riktige" bare er en livsløgn? Sårer en ikke andre like mye ved å bedra dem til å tro at alt er greit? I boka følger vi Anna og Lars sin autentiske brevveksling, der de forsøker å finne ut av de valg de må ta når en skal være tro mot andre og samtidig tro mot seg selv.

«OPPRUDD MIDT I LIVET» AV ANNA BJØRK, GENESIS FORLAG

ender med brudd tross terapiopplegget hos oss. Da gir vi den forlatte et tilbud om videre oppfølging."

"Lars og Anna drar ofte Gud inn i sine refleksjoner og valg. Ville du som terapeut holdt troen på Gud og hans vilje utenfor alt dette i samtale?" "Nei, langt ifra. Gud er i dette tilfellet svært viktig i livene deres. Helt klart!" "Men hva med Anna? - dras hun noen gang med inn i terapien?" "Ikke hos oss. Der har hun ingen ting å gjøre når det gjelder å utrede sitt forhold til Lars. Men hun trenger støtte og veiledning. Hadde jeg møtt henne som diakon, ville jeg forsøkt å tilrettelegge individuelle samtaler og gjerne en sorggruppe til henne, hvis det er mulig. Anna trenger å ta seg tid til å kjenne på tapet etter sin avdøde ektefelle. Løsningen er ikke å fylle tomrommet med en Lars. Det er altfor tidlig for henne å nyorientere seg i livet."

Så kommer jeg med et vanskelig spørsmål, etter min mening. "Men kan en være tro mot andre, når en ikke opplever å være tro mot seg selv?" Hun trenger ingen tenkpause. "Hva er det å være tro mot seg selv? Å gå fra

forpliktelser og ansvar? Forlate et menneske du har skuffet og såret dypt? Ta fra barna dine familien deres? Velger Lars og Anna hverandre, kan det ved første øyekast se ut som om kona er taperen i situasjonen. Men på lang sikt tror jeg faktisk det vil være Lars og Anna som er taperne. Ingen kommer hel ut av en skilsmisse, ingen!"

Det er tid for å runde av, men jeg vil gjerne ha greie på følgende: "Hva kreves av deg som familieterapeut under en samtale. Må du i ord og kroppsspråk være nøytral, slik at begge parter opplever å bli imøtekommet?" Her summer hun seg litt. "Dette er like vanskelig som det er viktig. Du bør opptre profesjonell og samtidig personlig. Begge parter skal oppleve å bli respektert og lyttet til. De skal veiledes fram til å ta uhyre viktige valg. Den beste måten jeg kan gjøre det på er å være tydelig. Det hjelper ingen at jeg forstår dem i hjel. Tydelighet er stikkordet, et råd jeg vil gi dere diakoner også i deres møte med mennesker i denne livssituasjonen."

Og med et lykke til og en oppfordring til å løfte fram

KF-kontorenes tilbud om samlivshjelp i våre sammenhenger er samtalen slutt. Klokka nærmet seg hel time på KF-kontoret og det var tid for en samtale. Kanskje med en herr og fru Lars. Måtte paret ha mot til å velge det riktige, selvom veien skulle oppleves tung og lang...

Det finnes i overkant av 30 Kirkens Familievernkontor rundt omkring i landet. Kontorene er selvstendige med egne styrer, og de fleste er gjerne tilknyttet bispedømerådene. Likeså har vi like mange av de kommunale Familievernkontorene.

Kontorene har FAMILIEN som sitt hovedarbeidsområde, og akkurat dette er de faktisk alene om innen helse- og sosialsektoren.

Virksomheten til Kirkens Familievernkontorer er plassert inn i en diakonal sammenheng. Formålet er å yte hjelp til familier, par og enkeltpersoner som strir med eller ønsker å forebygge vansker knyttet til samliv. Den bygger på et kristent menneskesyn og kristne verdinormer med respekt for den enkeltes forutsetninger og integritet.

Pågangen til kontorene har vært økende, ikke minst p.g.a. departementets bestemmelse om at foreldremekling skal gis prioritet. Dette krever mye av kontorenes kapasitet, noe som nok går utover siste del av virksomhetsplanen, nemlig den utadrettede virksomheten. Dette i form av veiledning, informasjon og undervisning av hjelpeapparat og publikum i familierelaterte tema.

Mange av Kirkens Familievernkontorer ønsker seg et tettere samarbeid med menighetene sine. Her har vi soknediakoner en unik mulighet, både til å nyttiggjøre oss av deres tilbud om hjelp til mennesker vi møter i vår tjeneste, men også motsatt, at de bruker oss. Mange menigheter har et godt innarbeidet arbeid som er med på å styrke familien, det være seg barne- og ungdomsarbeid, voksenarbeid og sorgarbeid. Men vi må vite om hverandre for å kunne bruke hverandre. Med dette er viten gitt videre. Om mulighetene blir benyttet, vil framtiden vise. ●